

HỒI 30

Phiếu Đồ Hợp Nhất

Khy hai gã chạy đến một tường chắn ngang, từ đây nhìn ra ngoài, chính là đại môn của toà kỹ viện Thuý Bích Lâu mà lão gia của gã công tử ăn chơi Hương Ngọc Sơn kia mở, bên trong đình đài lầu các trùng trùng, quy mô đích thực hơn hẳn so với Ý Hồng Viện.

Sắc trời tối dần theo vầng thái dương đang khuất lặn sau rặng núi phía Tây, Thuý Bích Lâu đèn đuốc sáng rực, nhưng trong mắt hai gã, nơi này chỉ có một cảm giác đẹp mà thê lương. Điều này phản ánh tâm trạng bất an của hai gã lúc này.

Hai gã ngồi dựa lưng vào tường thở dốc, ngẩng người ra một hồi lâu. Chợt Khấu Trọng nghiêng răng nói: "Mụ bà nương đó thật độc ác, không ngờ lại muốn lấy mạng chúng ta... hừ, chúng ta dù sao cũng có thể coi là ân nhân của mụ ta chứ!".

Từ Tử Lăng nói: "Có lẽ nàng ta không muốn chúng ta rơi vào tay cha hờ, lần này phải làm sao đây? Chúng ta đã hứa với tên tiểu tử Lý Thế Dân là sẽ đợi Đông Minh Phu Nhân đến, nhưng bây giờ thủ hạ của cha hờ đã bám theo chúng ta rồi, lúc này không chạy thì còn đợi bao giờ nữa?".

Khấu Trọng nói: "Tính mạng nhỏ này quan trọng hơn, Lý tiểu tử kia không trách chúng ta được đâu. Bây giờ chúng ta lập tức xuất thành, chạy được bao xa thì chạy, sau đó đến Huỳnh Dương tìm Tổ Tổ tỷ, dù sao thì tiểu thơ của tỷ ấy cũng bị người ta bắt cóc rồi. Ta với người sẽ dẫn tỷ ấy về phương Nam, an tâm mà làm chuyện buôn bán muối của Song Long Bang chúng ta".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Chúng ta cứ như vậy mà xuất thành, nếu không bị người của xú bà nương nhìn thấy thì cũng tự động đem cái thân dê này hiến vào miệng cọp của cha hờ. Thượng thượng sách chính là phải tìm một nơi nào đó để ẩn nấp đã, đến nửa đêm mới tìm cách leo thành mà đào tẩu. Với thân thủ hiện nay của chúng ta, nếu như có dây thừng và móc, chắc chắn sẽ làm được".

Khấu Trọng tán thưởng nói: "Càng ngày ta càng thấy tên tiểu tử người có đầu óc! Nào! Chúng ta trong túi đang có ngân lượng, nhân lúc trời còn chưa tối mau đi tìm một tiệm thợ

rèn nào để mua móc đi, còn dây thừng thì đến lúc đó ăn trộm một sợi cũng không phải chuyện khó khăn gì”.

Hai gã sau khi đã có chủ định, tinh thần phấn chấn, lén lén lút lút đi ra phố, đi được một đoạn dài mới phát hiện ngoại trừ các tửu quán kỹ viện, tất cả các hàng quán đều đã đóng cửa.

Khấu Trọng tâm cơ máy động nói: "Chi bằng chúng ta tìm Hương Ngọc Sơn giúp đỡ, tên tiểu tử này xem ra cũng là hạng có nghĩa khí, hiện giờ bằng hữu gặp nạn, hẳn tự nhiên sẽ nghĩa bất dung từ thôi”.

Từ Tử Lăng hoài nghi hỏi: "Hắn ta là loại người này sao?”.

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai, kéo gã đi về phía Thuý Bích Lâu, khổ não nói: "Đây gọi là cùng đường mạt lộ đó, giờ chúng ta đành phải mặc xác hắn là thân thánh phương nào. Thảm nhất là chúng ta là khâm phạm của triều đình, báo quan chẳng khác nào tự sát, hơn nữa ai biết được trong đám quan lại đó không có người của xú bà nương hay cha hờ chứ? Bây giờ chúng ta không thể tin vào bất cứ ai được nữa”.

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Bị xú bà nương đó nói mấy câu, ta thật sự không muốn đi thanh lâu nữa, rốt cuộc thì có cách nào khác để xuất thành không nhỉ?”.

Khấu Trọng nói: "Còn một cách khác chính là đào địa đạo ra ngoài, cách này thì xin thứ cho lão tử không bồi tiếp ngươi được. Ngươi đừng có dễ bị người khác ảnh hưởng thế được không? Chớ quên rằng ở Dương Châu của chúng ta, tất cả các cô nương đó đều vì kiếm tiền nên mới tự nguyện bán thân đó. Ngươi biết cái gì gọi là làm quan không bằng bán thân làm nô tài của hoàng đế chưa? Làm kỹ nữ ít nhất cũng không dễ dàng bị người ta chém đầu! Ha...! Đến rồi!”.

Hai gã đi qua con đường xe ngựa tấp nập, dưới ánh đèn sáng rực, người đi kẻ lại, thật nhiệt náo vô cùng. Nhưng hai gã đã từng chính mắt mục kích thảm trạng của chiến tranh, nên trong lòng không khỏi cảm thấy bồi hồi, cảm thấy khung cảnh phồn hoa nhiệt náo trước mắt có thể biến đi bất cứ lúc nào.

Đi đến trước cổng, hai gã đợi một chiếc xe ngựa hoa lệ đi vào mới lách mình bước theo.

Sáu bảy gã đại hán canh cửa đứng thành hai hàng bước lên nghênh tiếp. Bọn chúng thấy hai gã y phục hoa lệ, thần thái hơn người nên không dám sơ suất. Một tên trong bọn cung kính nói: "Hoan nghênh hai vị công tử đại giá quang lâm, không biết”.

Khấu Trọng rất biết tiêu tiền, tiện tay móc ra một xâu tiền đặt vào tay hấn, ra về đại thiếu gia của nhà giàu có, vênh mặt lên nói: "Chúng ta là bằng hữu của quý công tử Hương Ngọc Sơn, Ngọc Sơn huynh đã đến chưa?".

Đám đại hán lại càng thêm kính nể hai gã, tên vừa lên tiếng vội vàng cúi người kính cẩn nói: "Tiểu nhân là Hà Tiêu, xin mời hai vị công tử đi theo tiểu nhân".

Khấu Trọng ưỡn ngực lên nói: "Đ dẫn đường đi!".

Hà Tiêu vội chấp tay thi lễ, đi trước dẫn đường.

Hai gã đi theo gã đi qua một sân rộng có chừng hơn chục chiếc xe, đi về phía chủ lầu.

Lúc bước lên bậc cấp của chủ lầu, một mục tú bà diêm dúa liền bước ra đón hai gã.

Hà Tiêu bước lên phía trước, ghé miệng vào tai mục nói mấy câu, rồi cúi mình thi lễ thoái lui.

Trung niên mỹ phụ nheo mắt cười cười bước đến giữa hai gã, quay người khoác tay hai gã, ồm ồm nói: "Thì ra là hảo bằng hữu của Hương thiếu gia, không biết hai vị quý tính đại danh là gì? Ồ! Chút nữa thì quên mất, cứ gọi tôi là Phụng nương được rồi!".

Khấu Trọng hưởng thụ điểm phúc từ đôi gò ngực đầy đặn của Phụng nương, vừa bước theo mục vào trong lầu, vừa nói: "Ta tên Trương Thế, hấn tên Lý Dân! Hà! Phụng nương bà thật là đẹp! Thế này thì chết chúng ta mất thôi!".

Phụng nương cười rung rinh cả người: "Thì ra Trương công tử còn trẻ như vậy mà đã là bậc lão làng, xin chờ tui tiện khen người ta như vậy nữa! Bằng không nô gia lại cứ bám theo ngài cả đêm thì chó có hối hận đấy!".

Nói đoạn đánh mắt liếc nhìn Từ Tử Lăng nói: "Lý công tử xem ra thực thà hơn ngài nhiều!".

Khấu Trọng lúc này đã quên hết cả xú bà nương lẫn cha hờ là ai, miệng cười toe toét nói: "Tên tiểu tử này chỉ giả bộ vậy thôi, Phụng nương không tin thì có thể thử mà xem".

Từ Tử Lăng lúng túng nói: "Chớ nghe lời hấn, ta... hắc... ta".

Lúc này, Phụng nương đã dẫn hai gã tới một chiếc bàn ở góc sảnh đường, mỉm cười nói: "Không cần nói nữa, Phụng nương này làm sao nhìn lầm người được".

Hai tiểu nô tí tuổi chừng mười lăm mười sáu bước tới, cung kính dâng khăn cho hai gã lau mặt, thị hầu thập phần chu đáo.

Hai gã quét mắt một vòng, chỉ thấy trong sảnh đường có chừng hơn chục nhóm khách, nhiệt náo vô cùng.

Phượng nương phân phó người đi báo cho Hương Ngọc Sơn, đoạn nhoẻn miệng cười nói: "Hai vị công tử đây là nhân tài xuất chúng, có vị cô nương nào mà không tranh giành được hầu hạ hai vị chứ?".

Từ Tử Lăng giờ cũng đã cảm thấy thoải mái đôi phần, đang định lên tiếng thì Phượng nương đã đứng dậy cáo lỗi, bước ra ngoài nghênh tiếp mấy người khách khác, xem ra thì là một đám thương gia lắm tiền nhiều của.

Khấu Trọng nói với hai thị nữ đứng bên cạnh: "Hai người không cần bồi tiếp chúng ta nữa, huynh đệ chúng ta có chuyện riêng muốn nói với nhau". Hai thị nữ liền lập tức cúi người rời khỏi.

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Người đã thử oai phong thế này bao giờ chưa? Chi bằng chúng ta cứ ở lại đây đêm nay? Thử hỏi, có ai nghĩ ra là chúng ta nấp ở chỗ này chứ? Huống hồ những oai phong này đều là tên tiểu tử Lý Thế Dân đó cho chúng ta, ta với người cứ ở đây tính cách tối mai trà trộn lên Phiêu Hương Hiệu, như vậy cũng coi là tận tâm tận lực rồi".

Từ Tử Lăng ngập ngừng nói: "Chẳng biết thế nào, giờ đây lòng ta vừa hoảng vừa loạn, không biết nên làm thế nào mới tốt nữa!".

Khấu Trọng thở dài than: "Thực tế ta cũng có chút hơi sợ, có điều chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên, nếu không làm sao coi là nam nhân đại trượng phu được. Đợt lát nữa bảo lão bằng hữu Nghĩa Khí Sơn sẽ giúp chúng ta chọn hai vị cô nương đẹp nhất, rồi nhờ hấn "chỉ đạo" cho mấy chiêu! Hà...! Nhưng nói ra như vậy, không phải mặt mũi chúng ta mất hết rồi hay sao?".

Hai gã đang lo lắng thì Hương Ngọc Sơn bước vào, không biết tại sao mà ở trong "ngôi nhà" này, tên tiểu tử bạc nhược bỗng chốc trở nên hồng hào khỏe mạnh, tuyệt đối không giống cái vẻ mà hai gã đã gặp ở trên phố. Đặc biệt là sau lưng hấn còn có bốn gã đại hán to lớn, khí thế ngất trời.

Hương Ngọc Sơn vừa cười lớn vừa nói: "Cái gì mà Trương công tử, Lý công tử, thì ra là hai vị nhân huynh, thất kính, thất kính!".

Hai gã thấy thái độ của gã nhiệt tình như vậy, quả không hổ đại hiệu Nghĩa Khí Sơn mà hai gã đã nghĩ ra, liền cảm thấy yên tâm, đứng dậy hoàn lễ.

Đợi cả ba cùng ngồi an vị, Hương Ngọc Sơn mới hỏi: "Hai vị nhân huynh lần này đến Bành Thành không biết là có chuyện phải làm hay là chỉ đến du sơn ngoạn thủy, quan thưởng danh thắng?".

Khấu Trọng biết hẳn muốn biết gốc gác lai lịch của hai gã, bèn cười cười nói: "Tục ngữ có câu đi vạn dặm đường còn hơn đọc vạn quyển sách, huynh đệ chúng tôi lãng tích thiên nhai đi khắp thiên hạ, chính là để mở rộng kiến thức".

Tiếp đó lại hạ thấp giọng nói: "Nói thực với huynh, chúng tôi đến thanh lâu cũng chính là để mở rộng kiến thức đó. Bởi vì đây là lần đầu tiên đến thanh lâu, nên mong Hương huynh hết lòng chỉ điểm và chiếu cố! Hà... Hương huynh là người thông minh, đại khái cũng không cần tôi phải nói lại nhiều lần đúng không?".

Từ Tử Lăng thầm khen trong bụng, Khấu Trọng đích thực có tài ăn nói, ngay cả chuyện mất mặt như vậy mà cũng có thể nói ra một cách hết sức tự nhiên như không.

Hương Ngọc Sơn bật cười sảng khoái, gật đầu nói: "Chuyện này không có vấn đề gì, cứ để Hương Ngọc Sơn này lo".

Hắn trầm ngâm giây lát rồi mới nghiêm mặt hỏi: "Trương huynh và Lý huynh xin thứ cho tiểu đệ nhiều lời, thứ mà nam nhân chúng ta muốn có nói thực ra thì cũng không ngoài tiền tài và nữ nhân. Hương mỗ thấy hai vị nhân huynh đều là nhất biểu nhân tài, trên người lại có binh khí, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường, không biết hai vị đã có dự định gì cho tương lai chưa?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Chúng tôi là những kẻ hôm nay có rượu hôm nay say, hiện giờ chỉ có dự định là tối nay sẽ uống rượu, chuyện của ngày mai, ha ha... để thức dậy rồi mới tính đi... ha ha".

Hương Ngọc Sơn cũng cười theo gã mấy tiếng rồi nói: "Thì ra là hai vị công tử tiền tiêu không hết nên mới không hề lo lắng đến chuyện ngày mai, tiểu đệ thật là vô cùng hâm mộ".

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Hương huynh tuyệt đối giàu hơn chúng tôi rất nhiều, hai chúng tôi chẳng qua là vừa làm xong một vụ buôn bán, tiền bạc trong tay cũng tương đối đầy đủ, nhưng đợi sau khi tiêu hết ngân lượng, thì lại phải bắt đầu nghĩ cách kiếm lại từ đầu đó".

Hương Ngọc Sơn để lộ một nụ cười cao thâm khó dò, chậm rãi nói: "Không biết hai vị huynh đệ thường làm những vụ buôn bán thế nào?".

Hai gã thoáng ngẩn người, Khấu Trọng liền thấp giọng đặc ý nói: "Thực tình không dám giấu, chúng tôi đi buôn muối, chính là cái loại mà không cần đóng thuế ấy!".

Hương Ngọc Sơn hân hoan nói: "Thì ra là vậy, chẳng trách Hương mỡ và hai vị vừa gặp mà như đã thân quen, nói không chừng sau này còn có cơ hội hợp tác nữa đó!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Hương huynh cũng vận chuyển muối lậu sao?".

Hương Ngọc Sơn ung dung nói: "Còn có lời hơn cả muối ấy chứ, có điều xin thứ cho tiểu đệ chưa thể nói được. Đợi hai vị hưởng thụ hết lạc thú của Thuý Bích Lâu này rồi chúng ta mới cùng nhau nghiên cứu đại kế phát tài sau".

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Có thứ nào lợi nhuận còn nhiều hơn cả hải sa ư? Tiểu đệ nhất định phải rửa tai lắng nghe mới được".

Hương Ngọc Sơn chậm rãi nói: "Tiểu đệ còn có một chuyện muốn hỏi, sau đó sẽ dẫn hai vị đi "mở rộng kiến thức".

Hai gã cả mừng, cùng lúc gật đầu đợi hấn lên tiếng hỏi.

Hương Ngọc Sơn này tuổi tác chỉ lớn hơn hai gã chừng ba bốn tuổi, song kỳ thực còn lão luyện hơn cả người lớn, tìm hiểu những tư liệu về hai gã một cách hết sức khéo léo, uyển chuyển.

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Hiện giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng người người đứng lên khởi nghĩa, hai vị cũng là người trong võ lâm, tất cũng biết quy củ của võ lâm. Giờ tiểu đệ rất khát khao được cùng hai vị kết giao, vì thế mong hai vị có thể nói rõ gia môn lai lịch để mọi người có thể thẳng thắn chân thành với nhau".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, đoạn nói: "Võ công của chúng tôi đều là gia truyền, cha của tiểu Dân và tôi đều là tiêu sư của Hộ Viễn Tiều Cục ở Dương Châu, cũng là huynh đệ kết bái của nhau. Hà... có điều cả hai người đều đã bị tặc tử giết chết trong một chuyện bảo tiêu, vì vậy huynh đệ chúng tôi mới phải lưu lạc lênh đênh như vậy".

Hương Ngọc Sơn đầu gối Khấu Trọng đầy một bụng những lời bịa đặt như thế, ngửa mặt cười ha ha, đứng dậy nói: "Hai vị xin mời đi theo tiểu đệ!".

Hai gã nghĩ đến chuyện sắp được học bài học quan trọng nhất của đời người, cả mừng bước theo sau lưng họ Hương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đi theo Hương Ngọc Sơn ra khỏi chủ lầu, mới thấy thì sau hậu viện có mấy dãy nhà với rất nhiều phòng, một con đường

đá xanh từ cửa sau chủ lầu dẫn thẳng đến một cánh cổng lớn, hai bên là hoa viên được cắt tỉa rất cẩn thận, lúc này người đi kẻ lại hết sức náo nhiệt.

Khấu Trọng nghe thấy tiếng huyên náo truyền đến, tựa hồ như đang có cả trăm người cùng nhau hò hét, ngạc nhiên hỏi: "Đó là nơi nào vậy?".

Hương Ngọc Sơn đắc ý dương dương nói: "Đó là đồ trường lớn nhất Bành Thành này".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Chúng tôi đâu có muốn đánh bạc".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Tiểu đệ đương nhiên hiểu được điều này, có điều trong lịch sử của chúng ta, chơi gái và đánh bạc là hai thứ không thể tách rời. Một địa phương không có kỹ viện và đồ trường, tuyệt đối không thể gọi là hưng vượng được. Thuý Bích Lâu của chúng tôi có thể xưng hùng ở Bành Thành cũng chính là vì có thể kết hợp được hai thứ này với nhau, đem hưng vượng đến cho cả đất Bành Thành này. Hai vị không phải muốn mở mang kiến thức hay sao? Cứ yên tâm mà đi theo tiểu đệ là được!".

Hai gã đánh mắt nhìn nhau, bắt đầu cảm thấy gã "Nghĩa Khí Sơn" này không đơn giản như vẻ ngoài của gã.

Cũng giống như ở Dương Châu vậy, đồ trường lớn nhất là do Trúc Hoa Bang mở, không có chống lưng vững chắc, có kẻ nào dám nhúng tay vào thứ sinh ý đại phát tài này cơ chứ?

Lúc ba gã bước vào đại môn của đồ trường, Hương Ngọc Sơn lớn tiếng quát: "Hai vị này là bằng hữu của ta, các người mau chào hỏi đi!".

Mấy tên đại hán canh cửa lập tức cung kính cúi chào.

Bước vào bên trong, một gã béo lùn toàn thân đầy mùi tiền bước ra nghênh tiếp ba gã: "Có cần tiểu nhân chuẩn bị tân phòng đặc biệt cho tam thiếu gia không ạ?".

Hương Ngọc Sơn khoát tay nói: "Chúng ta chỉ tùy tiện nhìn một lúc thôi, người cứ đi tiếp khách khác đi". Gã béo nghe vậy liền cúi người vái chào, lui ra chỗ khác.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì ngậy người ra. Hai gã lần đầu tiên có tư cách bước vào đồ trường lớn như vậy, chỉ thấy từ gia tư bày biện đến các bàn đánh bạc, không chỗ nào là không được coi trọng, bày biện vô cùng hoa lệ.

Hơn nữa nơi này còn rất rộng rãi, phân thành ba cấp, ở hai bên tả hữu của mỗi cấp lại là các sảnh đường nối liền nhau, vì thế có thể chứa tới bốn năm trăm người mà không hề có cảm giác chật chội.

Khiến người ta chú ý nhất chính là những người làm cái ở mỗi một bàn đồ đều là một nữ tử sắc nước hương trời, dung mạo như hoa như ngọc, y phục lại hết sức gợi cảm, toàn thân hồng y để lộ gò ngực vươn cao, chiếc áo chén ngắn màu xanh nhạt bên ngoài không thể che giấu được đôi cánh tay và cặp đùi trắng muốt như ngó sen, khi các nàng ngả người xuống bàn đồ, thì lại càng quyến rũ, dáng vẻ thướt tha yếu điệu khiến hai gã ngây người, há miệng trợn mắt không nói tiếng nào.

Nhưng Hương Ngọc Sơn và những con bạc khác lại hầu như không để họ vào trong mắt.

Lúc này có hai tù nữ miệng cười tươi như hoa nở bước đến, dâng lên trà thơm và bánh ngọt, sau đó lại giúp hai gã Khấu Từ cởi bỏ ngoại y. Chẳng những quan tâm hết sức chu đáo, mà tấm thân nõn nà của hai ả tù nữ cứ không ngừng chạm vào người hai gã.

Hương Ngọc Sơn thấy hai gã cởi bỏ ngoại y, lộ ra dáng vẻ lưng hùm eo gấu, khí khái bất phàm hai mắt liền sáng lên, cất tiếng tán thưởng: "Hai vị thật là anh tuấn, tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ!".

Hai ả nữ tù kia cũng ngẩn người ra, thái độ phục vụ càng thêm nhiệt tình.

Một cô ả còn ôm chặt sau lưng Từ Tử Lăng một cái, sau đó mới cùng ả kia cầm ngoại y của hai gã bước đi.

Hai gã lần đầu tiên được hậu đãi như vậy, nhất thời hồn tiêu ý loạn, không biết mình đang ở đâu.

Hương Ngọc Sơn đưa tay sờ tấm bồi tâm của Khấu Trọng, kinh ngạc nói: "Đây là da gấu thượng đẳng, chỉ có ở vùng Bắc Hàn, giá còn đắt hơn vàng, tiểu đệ khó khăn lắm mới mua được một tấm, không biết Trương huynh mua được ở chỗ nào vậy?"

Khấu Trọng làm sao có thể nói được là do Lý Thế Dân tặng, đành đặt chuyện nói: "Hương huynh đúng là người biết hàng, hai tấm bồi tâm này là do chúng tôi dùng cả một chuyến hàng đổi với một lão lái buôn đấy, đích thực là còn đắt hơn cả vàng nữa".

Lúc này hai ả thị nữ lại bước tới, mỗi người nắm lấy một cánh tay của hai gã, để chúng ép chặt vào gò ngực căng tròn, thái độ vô cùng nhiệt liệt.

Hương Ngọc Sơn lên tiếng giới thiệu hai ả, một tên là Thuý Hương, một tên Thuý Ngọc, sau đó nói: "Trương công tử và Lý công tử tạm thời không cần các người hầu hạ, khi nào cần ta sẽ gọi".

Hai ả thất vọng nhìn nhau, đoạn đứng dậy đi làm việc của mình.

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Bây giờ thì tiểu đệ hiểu cái gì gọi là phiếu đồ hợp nhất rồi, lão gia của Hương huynh đúng là có đầu óc kinh doanh".

Hương Ngọc Sơn mỉm cười ngạo mạn.

Từ Tử Lăng hỏi: "Những mỹ nữ này có phải đều có chữ Thuý ở đầu tên hay không? Không biết hai chữ Thuý Bích trong Thuý Bích lâu có lai lịch gì?".

Song mục Hương Ngọc Sơn lộ ra thần sắc hâm mộ, chậm rãi nói: "Đó là phương danh của một mỹ nữ thiên kiều bách mị, có điều nàng ta đã là danh hoa hữu chủ, chính là ái thiếp được sủng ái nhất của long đầu lão đại của bốn bang".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra Hương huynh là người trong bang hội, không biết quý bang đại hiệu".

Hương Ngọc Sơn ngắt lời nói: "Chuyện này lát nữa hãy nói! Nào! Chúng ta sao không đánh vài ván nhử, thắng thì của các huynh, thua thì tính vào sổ của tiểu đệ! Nào, xin mời!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy kinh ngạc trước thái độ nghĩa khí quá đáng của Hương Ngọc Sơn, liền nảy sinh nghi tâm.

Hai gã tuy lúc nào cũng muốn phát tài, nhưng đây chỉ là do nhu cầu của cuộc sống chứ tuyệt đối không phải hạng tham tài hám vật.

Hai gã sinh ra và lớn lên nơi chợ búa, rất hiểu đạo lý hàng rẻ thì không tốt, huống hồ chuyện bị mỹ nhân sư phụ của hai gã vẫn còn ám ảnh trong đầu, làm sao dễ dàng tin một người vừa mới kết giao như Hương Ngọc Sơn cho được?

Từ Tử Lăng ho khan một tiếng nói: "Chúng tôi không thích đánh bạc cho lắm... chỉ bằng tìm hai vị cô nương lúc này... hắc.. làm chuyện gì đó... được không?".

Hương Ngọc Sơn mỉm cười nói: "Nếu luận sắc đẹp hai con tiểu a đầu đó đâu xứng với hai vị, hai vị cô nương đẹp nhất ở đây là Thuý Ngưng và Thuý Chỉ, có điều chỉ có thể gặp họ trong phòng quý khách mà thôi. Bây giờ chúng ta cứ đi dạo ngoài này một lát đã, sau đó tiểu đệ sẽ dẫn hai vị đi tìm họ uống rượu hành lạc! Đảm bảo hai vị sẽ không uống chuyển đi này!".

Hai gã thấy Hương Ngọc Sơn không ép đánh bạc, trong lòng cũng yên tâm đôi phần, vui vẻ đi theo gã ra giữa trung tâm đồ trường.

Hương Ngọc Sơn vừa đi vừa giới thiệu: "Đố trường này do chúng tôi mời một cao thủ tinh thâm ngũ hành độn pháp tới thiết kế, một đố đường lớn lớn tám đố đường nhỏ hợp thành cửu cung trận pháp, ở giữa là đố đường lớn nhất, trấn áp bát phương, vì thế màu sắc lấy minh hoàng làm chủ, ám hoàng thì quá mờ nhạt. Số bàn là hai mươi lăm bàn, bởi vì năm là thổ số, còn hai mươi lăm lại là bội số của năm, có hàm ý là lời càng sinh lời".

Hai gã giờ mới biết mở đố trường cũng phải có học vấn, không thể tùy tiện mở lung tung được.

Hai gã đều là thiếu niên hiếu kỳ, càng nghe càng cảm thấy thú vị, không ngừng hỏi nọ hỏi kia, quên cả những mỹ nữ đang không ngừng liếc mắt đưa tình với hai gã.

Hương Ngọc Sơn dẫn hai gã đến một bàn đố có chừng hai ba chục người đang chen lấn, xem một mỹ nữ đang tung một hạt súc sắc làm bằng xương vào một chiếc bát, đập lại rồi giơ cao lên, lắc mạnh rồi đập xuống, cao giọng nói: "Mời các vị quý khách đặt!".

Đám đố khách liền lần lượt đặt tiền vào cửa của mình.

Hương Ngọc Sơn nói: "Đây gọi là đặt cửa, dựa vào con số trên súc sắc, có thể ăn gấp ba lần".

Khấu Trọng tán thưởng: "Sáu phần mới có một phần thắng, còn đố trường các vị lại có tới năm phần ăn, chẳng trách mà mở đố trường lại phát tài như vậy".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Khách cũng có thể chọn màu của súc sắc, đó gọi là một chọi một, rất là công bằng".

Từ Tử Lăng định thần quan sát, đa số con bạc đều chọn đặt cửa, có thể thấy ai cũng mong một ăn được ba, vì thế tuy là có thể chọn màu, nhưng rất ít người chọn".

Hương Ngọc Sơn lên tiếng xúi giục: "Có muốn thử một hai ván không?".

Hai gã đều lắc đầu.

Hương Ngọc Sơn không lấy thế làm giận, lại tiếp tục dẫn hai gã đi về phía trung tâm đố trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc sáng rực hai mắt, chỉ thấy ở bàn đố bên trái hai gã, một mỹ nữ tựa như một bông hoa đỏ giữa muôn ngàn đám cỏ xanh đang đứng làm cái.

Nàng ta không chỉ mỹ mạo như hoa, điều đáng chú ý nhất chính là vạt áo của nàng kéo xuống rất thấp, để lộ tới nửa gò ngực trắng như sữa, hấp dẫn phi thường.

Hai gã đã từng nghe nói người phương Bắc có huyết thống Hồ, tính tình rất phóng túng, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một nữ nhân dám công nhiên kéo vạt áo thấp xuống như vậy trước công chúng như nàng ta, không khỏi ngây người ra nhìn ngắm.

Hương Ngọc Sơn cười khở nói: "Nữ nhân này tuyệt đối không thể chạm vào đâu, chớ nhìn nàng ta phong tư diễm lệ mê hồn mà mê mẩn, kỳ thực nàng ta chính là Tam Đương Gia của Bành Lương Hội, người đời gọi là Tao Nương Nhậm Mi Mi, võ nghệ cao cường, thích nhất là trêu đùa nam nhân, toàn thân nàng ta đều là vũ khí, nam nhân nào gặp phải nàng ta đều xúi quẩy cả, ngay cả tiểu đệ đây cũng không dám đụng vào đâu".

Khấu Trọng le lưỡi thấp giọng nói: "Bành Lương Hội là gì?".

Hương Ngọc Sơn ngạc nhiên nói: "Không ngờ ngay cả Bành Lương Hội mà hai người cũng chưa từng nghe qua. Bành chính là Bành Thành, Lương là chỉ Lương Quận cách bành thành sáu mươi dặm về phía Tây Bắc, Bành Lương Hội liệt danh vào trong Bát Bang Thập Hội, khách giang hồ đến vùng này đều phải nể mặt họ ba phần".

Nói đoạn liền kéo tay hai gã đi khỏi, chẳng ngờ Nhậm Mi Mi lại rời khỏi bàn đồ, đi về phía bọn gã. Vừa nhìn thấy Khấu Trọng và Tu Tử Lăng, ánh mắt nàng đã sáng bừng lên, mỉm cười tươi như hoa nói: "Ngọc Sơn ngươi ngậy người ra nhìn gì đó, còn không lại đây với nô gia nào?".

Hương Ngọc Sơn vừa vỗ tay hưởng ứng vừa hạ giọng nói: "Vô luận nàng ta bảo hai người làm gì thì cũng cứ đổ hết cho ta là được".

Nói đoạn bước tới nghênh tiếp Nhậm Mi Mi.

Hai gã nghe thấy lại là người trong bang hội, lập tức cảm thấy đau đầu, miễn cưỡng bước theo Hương Ngọc Sơn.

Nhậm Mi Mi bước tới.

- o O o -